

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3045/2019. (III. 7.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Mfv.II.10.206/2017/17. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó – az alkotmányjogi panasz kiegészítése tekintetében jogi képviselője (dr. Kormányos Nóra ügyvéd, 6000 Kecskemét, Mátyási utca 5. földszint B.) útján – a Kúria Mfv.II.10.206/2017/17. számú ítélete ellen az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt terjesztett elő. Ebben kérte, hogy az Alkotmánybíróság a Kúria fenti döntését a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 40.M.580/2013/59. számú elsőfokú ítéletére és a Fővárosi Törvényszék 8.Mf.680.548/2015/24. számú másodfokú ítéletére is kiterjedő hatállyal semmisítse meg.
- [2] Az alkotmányjogi panasz benyújtására okot adó ügyben a bíróságok által megállapított tényállás szerint az indítványozó 2001 augusztusától teljesített katonai szolgálatot munkáltatója hivatásos állományú tagjaként. 2010 októberében az indítványozó szolgálaton kívül közúti balesetet szenvedett, előbb keresőképtelenné vált, majd a 2011 októberében elvégzett felülvizsgálaton katonai szolgálatra alkalmatlannak minősítették. Ezt követően az MH Honvédkórház illetékes intézete 2012 áprilisában is megállapította az indítványozó katonai szolgálatra alkalmatlanságát, a központi felülvizsgáló (a továbbiakban: FÜV) bizottság pedig a másodfokú FÜV bizottság döntését helybenhagyta és megállapította, hogy az indítványozó megbetegedése a szolgálati kötelemekkel nem függ össze. Az indítványozó munkáltatója az említett FÜV határozat alapján az indítványozó hivatásos szolgálati viszonyát a katonai szolgálatra alkalmatlansága miatt a Magyar Honvédség hivatásos és szerződéses állományú katonáinak jogállásáról szóló 2001. évi XCV. törvény (a továbbiakban: Hjt.) vonatkozó rendelkezései alapján felmentéssel megszüntette. Az indítványozó keresetében a munkáltatói intézkedés jogellenességének megállapítását és eredeti beosztásba történő visszahelyezését kérte. Keresetének indokolása szerint a munkáltatói intézkedés alapjául szolgáló FÜV határozat és az azt megelőző felülvizsgálati eljárás jogsértő volt, a bizottságban részt vevő orvosok nem voltak önállóan jogosultak egészségügyi tevékenység végzésére, egészségi állapotát olyan orvos is minősítette, aki az adott szakterületre vonatkozó képesítéssel nem rendelkezett. Állította továbbá, hogy az orvosi bizottság a felülvizsgálat során diszkriminálta, és sérelmezte azt is, hogy a felmentését követően egyetemi tanulmányait nem folytathatta, nemzetbiztonsági ellenőrzését pedig nem végezték el.
- [3] Az elsőfokú bíróság az indítványozó keresetét elutasította, és – hivatkozva a Hjt. vonatkozó rendelkezéseire, valamint a per során beszerzett igazságügyi orvos-szakértői és idegsebészeti szakvéleményekre – megállapította, hogy az indítványozó 2012 áprilisában katonai szolgálatra alkalmatlan volt, tehát a felmentés indoka valós és okszerű volt. A bíróság ítéletének indokolásában hangsúlyozta, hogy alkalmatlanság esetén a munkáltatónak nem volt mérlegelési lehetősége, a törvény kötelező rendelkezése alapján a szolgálati viszonyt meg kellett szüntetni. A bíróság utalt arra is, hogy kizárólag a felmentést tartalmazó intézkedés indokolásának valóságát és okszerűségét bírálhatta el, a FÜV eljárás lefolytatásának szabályszerűsége nem képezhetette a per tárgyát. Az egyenlő bánásmód megsértése körében a bíróság megállapította, hogy az indítványozó nem tudta valószínűsíteni a védendő tulajdonságon kívül az azzal okozati összefüggésben keletkezett hátrányt, ezért a hátrányos megkülönböztetésre nem hivatkozhatott alappal.
- [4] Az indítványozó fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Ítéletének indokolásában a bíróság utalt arra, hogy a per tárgyát az indítványozó hivatásos szolgálati jogviszonyát megszüntető munkáltatói intézkedés jogszerűsége, illetve az ennek alapjául szolgáló FÜV döntés tartalma, azaz az indítványozó katonai szolgálatra való alkalmatlansága valóságának vizsgálata képezte, így az elsőfokú bíróság nem volt jogosult felülvizsgálni a FÜV eljárás szabályainak a betartását, ennek keretében az orvosok személyének, szakmai eljárási jogosultságának, tevékenységüknek és magatartásuknak az értékelését. A bíróság

megállapította ugyanakkor, hogy az indítványozó alappal kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem adott helyt az orvosi szakvélemények kiegészítésére irányuló indítványának, ezért a törvényszék a másodfokú eljárásban kiegészítő szakvélemény beszerzését rendelte el. A kiegészítő szakvélemény az alapszakvéleményben leírtakat fenntartva megállapította az indítványozó hivatásos katonai szolgálatra való alkalmatlanságát. A másodfokú bíróság a kiegészített szakvéleményeket aggálytalannak ítélte, azokat ítélezése alapjául elfogadta, és nem tartotta megalapozottnak az indítványozó újabb kiegészítésre vonatkozó indítványát, így megállapította, hogy az egybehangzó orvos-szakértői vélemények és azok kiegészítései alapján az indítványozó felmentésekor, illetve az azt megelőző felülvizsgálat időpontjában katonai szolgálatra alkalmatlan volt, a munkáltatói intézkedés indokolása valósnak bizonyult és megfelelt a jogszabályi előírásoknak is.

- [5] Az egyenlő bánásmód körében a bíróság megállapította, hogy az indítványozó valószínűsítési kötelezettségének teljes körűen nem tett eleget, mert a védendő tulajdonság és a szolgálati viszony megszüntetése mint hátrányra való hivatkozás során a vele összehasonlítható helyzetben lévő csoportot nem határozta meg, ugyanakkor a hátrányos megkülönböztetést kizárólag az indítványozó magatartása, nyilatkozatai vonatkozásában lehetett vizsgálni, és e tekintetben nem értékelhetők az indítványozó munkáltatójától különböző más munkáltatók dolgozóinak a magatartása és nyilatkozatai. Az indítványozó munkaadója ugyanakkor igazolta, hogy azon személyek szolgálati jogviszonya, akik alkalmatlan minősítést kaptak, minden esetben megszüntetésre került. A bíróság megítélése szerint miután az indítványozó sérelmének állításakor az összehasonlítható helyzetben lévő csoportot megfelelően nem jelölte meg, ezért az egyenlő bánásmód megsértésének további vizsgálata már nem volt indokolt.
- [6] A jogerős ítélettel szemben az indítványozó által benyújtott felülvizsgálati kérelem elbírálásának eredményeként a Kúria a Fővárosi Törvényszék ítéletét a hatályában fenntartotta. Ebben utalt arra, hogy az adott szolgálati jogviszony létesítése és fenntartása körében különös jelentőséggel bír az a körülmény, hogy a hivatásos állományú tag megfelel-e a fokozott fizikai és pszichés alkalmassági követelményeknek vagy sem. A kúriai ítélet kiemelte, hogy az indítványozót mind a HM Honvédkórház illetékes intézete, mind a központi FÜV bizottság katonai szolgálatra alkalmatlannak minősítette, emellett mind az első-, mind a másodfokú bíróság lehetőséget biztosított arra, hogy a FÜV eljárás során elkövetett esetleges jogsértések orvoslásra kerüljenek, és a FÜV eljárásban részt nem vett, független szakértő nyilvánítson véleményt az indítványozó katonai szolgálatra való egészségügyi és pszichikai alkalmasságáról. Ennek érdekében az elsőfokú bíróság igazságügyi orvos-szakértői véleményt szerzett be, a másodfokon eljáró bíróság pedig kiegészítő szakértői vélemény beszerzését rendelte el, és mindkét szakvélemény megerősítette a korábbi FÜV adatokat és orvos-szakértői megállapításokat. A Kúria megítélése szerint „[m]indezek alapján megállapítható, hogy amennyiben esetlegesen a FÜV eljárás során sérült is valamely jogszabályi előírás, az nem volt kihatással a felperes katonai szolgálatra való alkalmasságának megítélésére, a határozat érdemi jogszerűségét nem befolyásolta. A felperesnek nem sérült a jogorvoslathoz való jogosultsága, mivel a bírósági eljárásban a korábbi eljárástól eltérő szakértő, illetve szakértő szerv igénybevétele felülvizsgálható volt a korábbi határozat jogszerűsége, a felperes tisztázhatta az alkalmatlanságát megállapító határozattal szemben felmerülő kérdéseit”.
- [7] A kúriai döntés kimondta azt is, hogy a másodfokú bíróság a vonatkozó eljárási szabályok megsértése nélkül az egybehangzó orvos-szakértői vélemények és azok kiegészítése alapján helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az indítványozó a felmentésekor, illetve az azt megelőző felülvizsgálat időpontjában a FÜV határozatban megállapítottakkal egyező módon katonai szolgálatra alkalmatlan volt, így jogszerűen került sor a Hjt. irányadó szabálya szerint hivatásos katonai szolgálati jogviszonya megszüntetésére. A Kúria végezetül kitért arra, hogy az indítványozó katonai szolgálatra alkalmassága vonatkozásában az arra jogosult szervek döntöttek, a FÜV határozat – az indítványozó állításával szemben – nem tekinthető semmisnek, a másodfokú bíróság ugyanakkor helyt adott az indítványozó fellebbezésének és a szakvélemény kiegészítéséről döntött, ezért a jogerős ítélet nem sérti a szakértő kirendelésére vonatkozó törvényi rendelkezéseket sem.
- [8] 2. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában foglaltak szerint a Kúria ítélete sérti az Alaptörvény R) cikkét, a XV. cikk (1) és (2) bekezdéseit, a XXIV. cikk (1) bekezdését és a XXVIII. cikk (1) és (2) bekezdéseit. Alkotmányjogi panaszában az indítványozó elsőként a pertörténet és a tényállás ismertetése keretében részletesen bemutatja, elemzi és kritikával illeti az ügyében eljáró orvos-szakértők tevékenységét, és egyrészt megállapítja, hogy „a FÜV Bizottságok megsértették a katonai alkalmassági vizsgálat garanciális szabályait tartalmazó jogszabályokat, amelyek az egyetlen biztosítékot jelentették számomra a katonai alkalmasságom törvényes és elfogulatlan megállapításához, így súlyosan sérült a tisztességes eljáráshoz való jogom.”, másrészt a bíróság által kirendelt

szakértők munkáját értékelve rögzíti, hogy a „szakvéleményekből egyértelműen megállapítható, hogy az eljáró szakértők nem vetették össze a FÜV döntéseket a rendelkezésre álló orvosi papírokkal, hanem tényként, a ki-rendelő végzés tényadatai alapján aggálytalanul elfogadták azokat, a FÜV döntések és az azokat megalapozó orvosi vélemények ellentmondását nem oldották fel.”

- [9] Az indítványozó alkotmányjogi panaszában sérelmezi azt is, hogy a Kúria ítéletének meghozatala során mindvégig tekintettel volt a munkaadó oldalán a jogszabályi előírásokra, mindaddig a munkavállalói oldalon már egyáltalán nem, mivel „az alkalmasság megállapításánál azt egyáltalán nem vizsgálta, hogy az alkalmasság megállapításának folyamata és a KFÜV határozat és az azt megelőző alkalmassági vizsgálat eljárása megfelel-e annak a jogszabályi előírásnak, amely védelmet nyújt a munkavállaló, vagyis a hivatásos állomány tagja számára a jogviszony indokolatlan, önkényes megszüntetése ellen. Ez önmagában sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot és az Alkotmány R) cikkét is.” Megítélése szerint a KFÜV döntés tartalmi vizsgálatának nemcsak azt kellett volna magába foglalnia, hogy alkalmas volt-e katonai szolgálatra vagy sem, hanem a vizsgálatnak ki kellett volna terjednie arra is, hogy „a nem kompetens, működési engedély nélkül tevékenykedő orvosok által megállapított (téves) diagnózisok”, az ez alapján született orvosi vélemények, továbbá a hiányzó, el nem végzett felülvizsgálatok egyáltalán alapját képezhették-e egy független orvos-szakértői eljárásnak. Az indítványozó kérdés formájában megfogalmazott álláspontja szerint „ilyen körülmények között esetében nem lehet hatékony jogorvoslatról beszélni”.
- [10] Az indítványozó kifogásolja azt is, hogy az igazságügyi orvos-szakértő szakvéleményében lényegében kimásolja, szó szerint idézi a vonatkozó miniszteri rendelet egyik pontját. Az indítványozó sérelmének összegzéseként előadja, hogy a bíróságok által lefolytatott eljárások mindegyike „figyelmen kívül hagyta a felmentés alapjául szolgáló katonai alkalmassági eljárás vizsgálatát, ezáltal a felmentés körülményeit. Ezzel az általam állított és bizonyított jogsérelem orvosolhatóságának a lehetőségét és érvényesülését zárták ki, mert az eljáró bíróságok nem a jogorvoslati kérelmemnek megfelelően vizsgálták meg a felmentésem jogellenességét. Így viszont a jogorvoslati eljárás csak formális értelemben ment végbe, tatalmilag nem. A perben kimondott katonai alkalmatlanságom alapját ugyanazok a dokumentumok képezték, amelyek egy többszörös eljárási és garanciális szabályok megsértésével lefolytatott eljárásban keletkeztek.”
- [11] Az indítványozó ezt követően – hiánypótlásra történő felhívásának eleget téve – alkotmányjogi panaszát kiegészítette. Ebben kifejtette, hogy álláspontja szerint az általa támadott ítéletek az „Alaptörvényen kívül” sértik a vonatkozó miniszteri rendelet általa megjelölt pontjait is, mivel az abban foglalt szabályok kógens rendelkezések, és ezek értelmében a katonai alkalmasságot kizárólag az erről rendelkező jogszabályok alapján lehet megítélni, az ügyében eljáró bíróságok pedig kizárólag az eljárásuk során beszerzett igazságügyi szakvéleményekre alapították döntéseiket. A tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmeként az indítványozó hivatkozik arra, hogy igazságügyi szakértő katonai alkalmasságról törvényi felhatalmazás hiányában nem foglalhatott volna állást, mert ezt a kérdést nem alapozhatja meg a szakértő „vélt/valós elképzelése a katonai szolgálatról”. Az elsőfokú bíróság szakértőt kirendelő végzése az indítványozó szerint szintén ezt az alkotmányos jogát sértette akkor, amikor tényként rögzítette a KFÜV döntést, „azt a látszatot keltve ezáltal a szakértők számára, hogy az abban foglaltak már egy, a bíróság által már lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeképpen tett jogi megállapítások.” A kirendelő végzésben továbbá a bíróság nem jelölte meg az indítványozó munkakörét sem.
- [12] Az elsőfokú bíróság – az indítványozó véleménye szerint - szintén alaptörvénybe ütköző módon nem adott helyt egy kizárólag szakértői bizonyításon alapuló eljárásban az indítványozó által a szakértői véleménnyel kapcsolatosan tett észrevételeknek, indítványoknak. Az indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogának megsértésén túl a jogorvoslatihoz való jogát is sérti az indítványozó szerint az, hogy egyetlen szakértői vélemény sem tartalmaz az indokolás hiánya mellett „orvosi papírokból eredeztetett konkrét orvosi ténymegállapítást” az indítványozó 2012. áprilisi „egészségügyi” állapotára vonatkozóan, miközben ügyében ez volt az egyedüli, orvosszakmai kérdésből eredő releváns információ. Az indítványozó megítélése szerint azzal, hogy az eljáró bíróságok a szakértőkre hárították át a per eldöntéséhez szükséges valamennyi kérdésben való állásfoglalást, azaz a „tények és körülmények felderítésének feladatát és a bizonyítékokra vonatkozó mérlegelési jogkörüket is”, szintén megsértették a tisztességes eljáráshoz való jogát.
- [13] Az indítványozó kifogásolja azt is, hogy az elsőfokú bíróság legitimálta a súlyos eljárási hibákkal terhelt KFÜV döntést, és ez a döntés képezte az alapját a későbbi szakértői véleményeknek is, így az eljárás végén „megállapítást nyert, hogy ugyanabból a dokumentumból csak ugyanazt a következtetést lehet levonni”. De – állapítja meg az indítványozó – „ez nem jogorvoslat”. Végezetül az indítványozó szerint az ügyében lefolytatott eljárás

rásokban a jogbiztonság szempontjából „egyáltalán nem érvényesültek” az eljárási garanciák, ezért a támadott ítéletek sértik az Alaptörvény B) cikkét is.

- [14] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság először az ügyrendjében meghatározottak szerint tanácsban eljárva az alkotmányjogi panasz befogadásáról, azaz arról dönt, hogy az indítvány megfelel-e az alkotmányjogi panasz befogadhatóságára vonatkozó törvényi – tartalmi és formai – követelményeknek.
- [15] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz határidőben érkezett és azt az Abtv. 27. §-a szerint az annak benyújtására jogosult és érintett személy nyújtotta be jogorvoslati jogának kimerítését követően.
- [16] A befogadhatóság további feltételeit vizsgálva az Alkotmánybíróság az alábbi következtetésekre jutott.
- [17] 3.1. Az Abtv. 27. § a) pontja úgy rendelkezik, hogy alkotmányjogi panasz kezdeményezésére olyan bírói döntéssel szemben van lehetőség, amely Alaptörvényben biztosított jogot sért. Az Alkotmánybíróság töretlen gyakorlata szerint a jogbiztonság önmagában nem minősül az Alaptörvényben elismert olyan jognak, amelyre önállóan alapítható alkotmányjogi panasz. A B) cikk (1) bekezdésének a sérelmére alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben – a visszaható hatályú jogalkotás és a felkészülési idő hiánya esetén – lehet alapítani {3323/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [9]}. Az indítványozó indítványában megjelölt sérelme viszont nem tartozik a fentiek szerint megjelölt kivételes esetek körébe. Az indítványozó a bírói döntés alaptörvény-ellenességét továbbá az Alaptörvény R) cikkével kapcsolatosan is állította. Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság rámutat arra, hogy az Alaptörvény R) cikke nem minősül Alaptörvényben biztosított jognak, az indítványozó által felhívott rendelkezés címzettje nem az indítványozó, a rendelkezés nem biztosít az indítványozó számára olyan jogot, amire alkotmányjogi panaszt eredménnyel lehetne alapítani {3088/2015. (V. 19.) AB végzés, Indokolás [31], 3065/2015. (IV. 10.) AB végzés, Indokolás [18]}. Ezért a fenti alaptörvényi rendelkezésekkel összefüggésben érdemi vizsgálat lefolytatásának ezen indítványelemre nézve sincs helye.
- [18] 3.2. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése szerint az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia, az (1b) bekezdés e) pontja alapján pedig a kérelem akkor határozott, ha megfelelő indokolást tartalmaz arra nézve, hogy a kifogásolt bírói döntés miért és mennyiben ellentétes az Alaptörvény egyes, az indítványban megjelölt rendelkezéseivel. Ezen feltétel teljesülése kapcsán az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány – figyelemmel a 3.3. pontban (Indokolás [19]–[23]) kifejtettekre – alkotmányjogilag értékelhető indokolás, érdemben elbírálnak, alkotmányjogilag releváns érvelés hiányában nem felel meg a határozott kérelemmel szemben támasztott ezen törvényi kritériumnak.
- [19] 3.3. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság Abtv.-ben meghatározott tartalmi feltételei egyikének az alábbiakban kifejtettek miatt nem felel meg, ezért az érdemben nem vizsgálható. Az Alkotmánybíróság ugyanakkor a befogadhatósági akadály fennállásának rögzítésén túl a jelen ügyben is hivatkozik arra, az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésére visszavezethető, következetes gyakorlatára, amely szerint – mivel a testület „az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve”, ezért – eljárása során nem vizsgálhatja felül a támadott bírói döntés jog-, illetve törvényszerűségét. Ezt már csak azért sem teheti meg, mert ez esetben az Alaptörvény 25. cikk (1) bekezdése szerint a bíróságok számára megfogalmazott, a 25. cikk (2) bekezdésében konkretizált igazságszolgáltatási hatáskörben, következésképpen alaptörvény-ellenesen járna el. Ezért „[ö]nmagában a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna” {elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}.
- [20] Az alkotmányjogi panasz benyújtására okot adó ügyben az eljáró bíróságoknak azt kellett eldönteniük, hogy az indítványozó katonai szolgálati jogviszonyának megszüntetése a vonatkozó jogszabályoknak megfelelően történt-e. Erre nézve az ügyben eljáró mindhárom bírói fórum egységesen arra a megállapításra jutott, hogy az indítványozó felmentése a törvényben meghatározott indokon alapult, annak valóságát bizonyítottan ítélték meg, így az okszerűen vezetett az indítványozó szolgálati jogviszonyának a megszüntetésére. A felmentés okszerűségét pedig megalapozták azok a különböző szakértőktől származó, és egybehangzó orvosi szakvélemények, amelyek kivétel nélkül, egységesen az indítványozó további katonai szolgálatra való egészségi alkalmatlanságát állapították meg.

- [21] A pereszetes indítványozó alkotmányjogi panaszában valójában a számára kedvezőtlen bírói döntések törvényességi - és nem alkotmányossági – kritikáját fogalmazta meg – első sorban az ügyében született és a bíróságok által ítélezésük alapjául elfogadott orvosi szakvélemények megállapításainak tartalmi és formai kifogásolásán, továbbá meghozataluk körülményein keresztül – akkor, amikor a bíróságok tényállás-megállapítási, bizonyítási, bizonyíték-értékelési és jogalkalmazási tevékenységét sérelmezte. Az Alkotmánybíróság azonban a hatáskörébe tartozó ügyek kapcsán kizárólag alkotmányjogi – nem pedig szakjogági, különösen nem szakértői kompetenciába tartozó – kérdésekben dönt, azaz a konkrét ügy elbírálása a bíróság feladata. Ezzel áll összhangban az is, hogy az Alkotmánybíróság nem ténybíróság, azaz a bizonyítási eljárás lefolytatása, a bizonyítékok értékelése és ennek eredményeként a tényállás megállapítása, a jogszabályok értelmezése, illetve a jogorvoslati eljárás(ok) során mindezeknek a törvény keretei között történő felülvizsgálata a bíróságok, végső soron a Kúria feladata.
- [22] A bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének, azaz jelen ügyben annak, hogy a bíróságok egy szakértői véleményt miként értékelnek, valamint a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírlatára az Alkotmánybíróság nem rendelkezik hatáskörrel. A bíróságok ezen értékelő tevékenységét tehát nem lehet alkotmányossági vizsgálat tárgyává tenni [lásd pl. 7/2013. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [33] és [38]]. „Amint arra a 148/D/2011. AB határozat is rámutatott, »[a]z, hogy az indítványozó a konkrét ügyében – a jogorvoslat ellenére – pereszetes lett, azaz a jogerős határozatot hozó bíróság nem osztotta [jogi] álláspontját egy konkrét kérdésben, nem teszi az eljárást tisztességtelenné, emiatt nem válik az eljárás és a döntés önkényessé sem [...]« (ABH 2011, 2347, 2352.)” {3172/2015. (VII. 24.) AB végzés [20]; 3063/2018. (II. 20.) AB végzés, Indokolás [28]}. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a beadvány jelen esetben valójában azt célozza, hogy a Kúria által felülvizsgált és eldöntött tény-, és jogkérdéseket mintegy negyedfokú bíróságként vizsgálja felül az Alkotmánybíróság, és a Kúria álláspontjától eltérően értékelje azokat [lásd még: 3172/2015. (VII. 24.) AB végzés [20]; 3063/2018. (II. 20.) AB végzés, Indokolás [28]].
- [23] Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (2)–(3) bekezdései, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 5. § (1)–(2) bekezdései alapján eljárva az alkotmányjogi panaszt – figyelemmel az Abtv. 52. § (1b) bekezdése e) pontjára – visszautasította az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 30. § (2) bekezdése h) pontja alapján.

Budapest, 2019. február 26.

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1348/2018.

